

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

26 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Cahul din 30 decembrie 2015 și deciziei Curții de Apel Cahul din 21 aprilie 2016, declarat de inculpatul

***Corosan Stepan Stepan**, născut la 27 iunie 1984 în s. Moscovei, r-nul Cahul, locuitor al s. Pelinei, r-nul Cahul, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat prin:*

1) sentința Judecătoriei Cahul din 17.09.2012, în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, la 200 ore muncă neremunerată în folosul comunității;

2) sentința Judecătoriei Cahul din 27.11.2012, în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, la 8 luni închisoare.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>16.09.2015 – 30.12.2015,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>04.01.2015 – 21.04.2016,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>15.07.2016 – 26.10.2016.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Drochia din 30 decembrie 2015, procesul penal în privința inculpatului Corosan Stepan pe art. 152 alin. (1) Cod penal a fost încetat, în legătură cu împăcarea părților.

Corosan Stepan a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), e) și f), 34 Cod penal la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând cu 18 august 2015.

2. Instanța de fond a constatat că la 18 ianuarie 2015, orele 03.30, inculpatul Corosan S., împreună cu Zaharov S. și Mircea S., a pătruns în domiciliul lui Jdanov V., în or. Cahul, str. Lăutarilor 140, unde a aplicat față de acesta violență fizică nepericuloasă pentru viață și sănătate, după ce în mod deschis a sustras un telefon mobil de model „Alcatel” la prețul de 200 lei, motoferăstrău de model ”Taiga,, la prețul de 1200 lei și accesorii pentru motoferăstrău în sumă de 170 lei, cauzând părții vătămate o pagubă materială considerabilă, în sumă totală de 1570 lei.

Tot el, la 06 noiembrie 2014, orele 21.00, aflându-se la domiciliul lui Perju E., în or. Cahul, str. Rumeanțev 84, intenționat, cu scopul provocării leziunilor corporale, a rupt piciorul de la scaunul din lemn și i-a aplicat lui Perju E. mai multe lovituri în regiunea capului, feței, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2/D din 11 martie 2015, fractură dublă a mandibulei, produsă la acțiunea traumatică cu obiect(e) contondent(e) dur(e), ce condiționează o dereglare de lungă durată și se califică ca vătămare corporală medie.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina, declarând că a mers în ospete la Mircea S., unde era și Zaharov S. Au consumat băuturi alcoolice împreună, apoi ultimul le-a propus să meargă la o rudă. Careva discuții referitor la scopul vizitei nu s-au purtat. Zaharov S. i-a spus să aștepte afară, apoi împreună cu Mircea S. a intrat în casă. Peste 10-15 minute, ei au ieșit din casă cu o geantă, un ferestrău și alte lucruri. Văzând un automobil în stradă, Zaharov S. a fugit, iar el a rămas cu Mircea S., care a lăsat geanta într-un șanț.

Totodată, vinovăția inculpatului este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Jdanov V. a indicat că la 18.01.2015, în jurul orelor 03.00, trezindu-se, a constatat că în odaie erau 3 persoane. I-a recunoscut după voce pe Corosan S. și Zaharov S. Inculpatul l-a întrebat de telefon și de bani și i-a aplicat mai multe lovituri cu pumnii în regiunea feței și a corpului. Le-a dat ferestrăul, niște lanțuri, ulei și aceștia au plecat.

Martorul Mircea S. a comunicat că împreună cu Corosan S. și Zaharov S. au consumat băuturi alcoolice, apoi Zaharov S. le-a propus să meargă la Jdanov V., care a jignit-o pe sora sa și îi datorează bani. Au intrat toți trei în odaia lui Jdanov V. Acestuia i-au fost aplicate 3 lovituri, însă fiind întuneric, nu a văzut cine l-a lovit. Din casă au luat o geantă și ferestrăul. Ulterior au convenit să vândă aceste bunuri și să împartă banii.

Instanța a statuat că declarațiile inculpatului sunt făcute cu scop de apărare și eschivare de la răspundere pentru infracțiunea comisă, iar în coroborare cu alte probe, demonstrează că, anume inculpatul, împreună cu Zaharov S. și Mircea S., au pătruns în domiciliul părții vătămate și, în urma aplicării violenței nepericuloase pentru viață, au sustras în mod deschis bunuri materiale.

Alegațiile inculpatului că nu a intrat în casa părții vătămate și nu a văzut momentul jafului, el așteptând la poartă, se combat de cele ale martorului Mircea S., care a declarat ca toți trei, inclusiv inculpatul, au intrat în casă, ultimul aflându-se lângă partea vătămată, în timp ce el căuta printre lucrurile lui Jdanov V.

Mai mult, potrivit sentinței de condamnare a lui Zaharov S. și Mircea S. din 21.07.2015, Zaharov S. a pătruns în domiciliul părții vătămate împreună cu Mircea S. și Corosan S., infracțiunea fiind comisă de toți trei.

În baza probelor administrate, apreciate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, instanța a concluzionat ca fiind dovedită vinovăția inculpatului și a încadrat acțiunile lui în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), e) și f) Cod penal, ca jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită de două persoane, prin pătrunderea în locuință, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 34, 75, 82 Cod penal, că inculpatul se caracterizează negativ, duce un mod de viață anormal, a fost condamnat de mai multe ori, inclusiv prin sentința din 27.11.2012 în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal la 8 luni închisoare, că nu au fost constatate circumstanțe atenuante, cele agravante fiind: săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, comiterea infracțiunii în stare de recidivă, comiterea infracțiunii cu participare.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Apelantul a indicat că nu a comis fapta incriminată, bunurile sustrase fiind ridicate de la Zaharov S. și Mircea S. El nu a intrat în locuința părții vătămate, iar Zaharov S. și Mircea S. au ieșit din casă peste 10-15 minute cu o geantă și un motoferăstrău și împreună au pornit spre gară. Văzând că se apropie un automobil și înțelegând că cei doi au comis ceva, a fugit împreună cu Mircea S.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 21 aprilie 2016, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel, verificând declarațiile părții vătămate și ale martorilor în coroborare cu probele administrate, a acceptat poziția instanței de fond ca fiind corectă și argumentată.

Instanța de apel a reținut că încadrarea juridică dată faptelor comise de inculpat corespunde situației de fapt reținute, fiind apreciată corect de instanța de fond și fiind îndeplinite condițiile tragerii la răspundere penală a inculpatului sub aspectul infracțiunii imputate, împrejurările fiind constatate din totalitatea probelor administrate, apreciate prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Argumentele inculpatului, că probele administrate nu-i confirmă vinovăția, acestea fiind apreciate eronat de instanța de fond, iar sentința este fondată doar pe declarațiile părții vătămate, sunt declarative și formale, or martorul Mircea S. a

indicat direct că au intrat în casă toți trei, acest fapt fiind confirmat și prin declarațiile constante ale părții vătămate.

Totodată, partea vătămată a indicat că a recunoscut inculpatul după voce și că anume acesta i-a aplicat lovituri, fiind exclusă posibilitatea unei eventuale erori.

Astfel, inculpatul a săvârșit jaful, adică a sustras în mod deschis bunuri în sumă de 1570 lei, cu aplicarea violenței pentru viața și sănătatea părții vătămate. Acesta a obținut posibilitatea reală de a se folosi sau de a dispune la propria dorință de bunurile sustrate, ce se confirmă prin declarațiile martorului Mircea S., care a indicat că au discutat despre vinderea bunurilor sustrate și împărțirea banilor.

Instanța de fond întemeiat a reținut și starea de recidivă la momentul săvârșirii de către inculpat a infracțiunii incriminate, lipsa circumstanțelor atenuante, existența circumstanțelor agravante, caracteristica negativă a inculpatului, și justificat a concluzionat că scopul educativ și preventiv al pedepsei va fi atins doar prin izolarea inculpatului de societate.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Recurentul a indicat că nu a intrat în locuința părții vătămate și nu cunoștea despre intențiile lui Zaharov S. și Mircea S., primind indicații de la Zaharov S. să aștepte lângă poartă.

Instanța a neglijat faptul că bunurile sustrate au fost ridicate de la Zaharov S. și Mircea S., el fiind condamnat ilegal, în temeiul declarațiilor false ale martorilor, lipsind probe ce i-ar confirma vinovăția în comiterea infracțiunii imputate.

Totodată, mama sa și bunica, sunt bolnave, au nevoie de ajutorul și susținerea lui.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că în recursul ordinar declarat, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că recursul ordinar nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului, părții vătămate Jdanov V., martorului Mircea S., fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, probele administrate pe caz demonstrând prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. b), d), e) și f) Cod penal (*pct. 2., 4. din decizie*).

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanțele de fond și de apel au ținut cont de prevederile art. 34 alin. (1), 61, 75, 82 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Se consideră recidivă comiterea cu intenție a unei infracțiuni de o persoană cu antecedente penale pentru o infracțiune săvârșită cu intenție. Mărimea pedepsei pentru recidivă nu poate fi mai mică de jumătate din

maximul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală, și invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal (*pct. 5. din decizie*).

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2., 4. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza hotărârii de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Corosan Stepan Stepan, împotriva sentinței Judecătorei Cahul din 30 decembrie 2015 și deciziei Curții de Apel Cahul din 21 aprilie 2016, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 16 noiembrie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco